

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 327/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou Mgr. Romanou Paliderovou, Jégého 19, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 753/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „povinný“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 753/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Vo veci výkonu exekúcie oprávneného: [REDAKOVANÉ],
[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], práv. zastúpeného: [REDAKOVANÉ],
[REDAKOVANÉ], advokát, [REDAKOVANÉ], proti povinnému: [REDAKOVANÉ], narodený
[REDAKOVANÉ], bytom: [REDAKOVANÉ], pre uloženie povinnosti zaplatiť
sumu vo výške 1.550,04 EUR so 17,5 % ročným úrokom, od 22. 09. 2000 do zaplatenia a
trovy výkonu rozhodnutia, súd sa v dostatočnej miere a najmä včas s vecou nezaoberal,
nekonal vo veci ako mal konať, keď bolo doručené súdu podanie exekútora dňa 26. 03.
2013.

Okresným súdom v Trnave sú robené zbytočné súdne prietahy a neefektívne konanie, prerokovanie veci nebolo uskutočnené za prítomnosti sťažovateľa, k čomu by sa mohol podrobne osobne vyjadriť s preukázaním dôkazov a nebolo uskutočnené Okresným súdom v Trnave žiadne verejné prerokovanie veci.

Od podania exekútorom súdu námietky povinného [REDAKOVANÉ] proti exekúcii a trovám exekúcie dňa 26. 03. 2013 uplynulo k dnešnému dňu dva roky a necelé tri mesiace a vo veci nie je do dnešného dňa právoplatne rozhodnuté.“

Keďže okresný súd vo veci právoplatne nerozhodol ani napriek sťažnosti na prietahy v konaní podanej 14. októbra 2013, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 753/2012 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal okresnému súdu v predmetnej veci konať bez zbytočných prietahov a aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 8 000 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 753/2012, v ktorom je sťažovateľ v procesnom postavení povinného.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru), návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 16 Er 753/2012, ktorý si ústavný súd na účel predbežného prerokovania sťažnosti vyžiadaval, vyplýva, že na základe žiadosti exekútora

doručenej okresnému súdu 29. októbra 2012 okresný súd 6. februára 2013 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie proti povinnému (sťažovateľ) na základe vykonateľného rozhodnutia. Proti upovedomeniu povinného a oprávneného o začatí exekúcie sp. zn. EX 128/12 z 28. februára 2013 podal sťažovateľ 25. marca 2013 námietky, v ktorých okrem iného uviedol, že „*Exekúcia sa začala predčasne z dôvodu, že vo veci som podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie zo dňa 26. 03. 2012, osobne doručené súdu dňa 10. 04. 2012*“.

Predmetné námietky súdny exekútor predložil okresnému súdu 26. marca 2013. Okresný súd uznesením zo 17. apríla 2013 vyzval povinného, aby v lehote 10 dní námietky proti exekúcii bližšie špecifikoval, konkrétne, aby odôvodnil námietky proti trovám exekúcie a aby uviedol návrh výroku rozhodnutia exekučného súdu o námietkach proti trovám exekúcie. Okresný súd 17. apríla 2013 taktiež vyzval oprávneného na zaujatie stanoviska k podaným námietkam, pričom oprávnený vyjadrenie okresnému súdu doručil 31. mája 2013. Na uznesenie okresného súdu zo 17. apríla 2013 reagoval sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 10. júna 2013, v ktorom žiada, aby bolo jeho námietkam proti trovám exekúcie vyhovené a aby bol od platenia trov exekúcie oslobodený.

Prípismi z 28. októbra 2013 žiadal okresný súd najvyšší súd o súčinnosť v súvislosti so sťažovateľom podaným dovolaním a súdneho exekútora o vyjadrenie sa k námietkam sťažovateľa s podrobným vyčíslením predbežných trov exekúcie.

Súdny exekútor predložil okresnému súdu 4. februára 2014 svoje vyjadrenie k veci spolu s exekučným spisom.

Okresný súd 3. septembra 2014 prípisom vyzval sťažovateľa, aby predložil uznesenie najvyššieho súdu o odklade vykonateľnosti rozhodnutia okresného súdu (exekučný titul v konaní sp. zn. 16 Er 753/2012), na čo reagoval sťažovateľ podaním z 13. októbra 2014, v ktorom uviedol, že k dispozícii nemá „*žiadne uznesenie Najvyššieho súdu SR na vec sa vzťahujúce*“. V úradnom zázname z 3. septembra 2014 je uvedené, že okresný súd

telefonicky na najvyššom súde zisťoval stav dovolacieho konania, „pričom lustráciou bolo zistené, že dovolanie bolo 29. 04. 2014 odmietnuté“.

Okresný súd uznesením z 27. apríla 2015 námietky povinného (sťažovateľ) proti exekúcii zamietol, pričom sťažovateľ sa podaním doručeným okresnému súdu 26. júna 2015 proti predmetnému uzneseniu odvolal.

Okresný súd výzvou zo 14. decembra 2015 oprávneným prevzatou 30. marca 2016 ho vyzval, aby sa k odvolaniu sťažovateľa vyjadril, čo oprávnený realizoval podaním doručeným okresnému súdu 6. apríla 2016.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie na okresnom súde prebieha 3 a pol roka. Z prehľadu procesných vyplývajúcich z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 16 Er 753/2012 je zrejmé, že postup okresného súdu vo veci nebol optimálny, keď jednotlivé procesné úkony v priebehu rokov 2014 a 2015 boli realizované s väčším časovým odstupom, no v okolnostiach danej veci a berúc do úvahy aj doterajšiu dĺžku konania ústavný súd konštatuje, že nečinnosť, resp. neefektívnosť postupu okresného súdu v napadnutom konaní nedosahuje takú intenzitu, ktorej dôsledkom by bolo porušenie sťažovateľom v sťažnosti označených práv.

V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ porušenie označených práv v napadnutom konaní namietal už sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. mája 2014, ktorú ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 250/2015 z 2. apríla 2015 odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Súdny spis bol ústavnému súdu predložený 23. septembra 2014 a okresnému súdu vrátený 29. decembra 2014.

Ústavný súd pri celkovom posúdení veci vzal do úvahy aj okolnosť, že sťažovateľ podaním dovolania na najvyššom súde sa domáhal odloženia vykonateľnosti exekučného titulu, čo malo vplyv na priebeh napadnutého konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

V závere nad rámec uvedeného si ústavný súd dovoľuje poznamenať, že sťažovateľ mohol ním namietaným priet'ahom v exekučnom konaní zabrániť, resp. predísť, ak by svoju pohľadávku priznanú oprávnenému právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím uhradil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2016